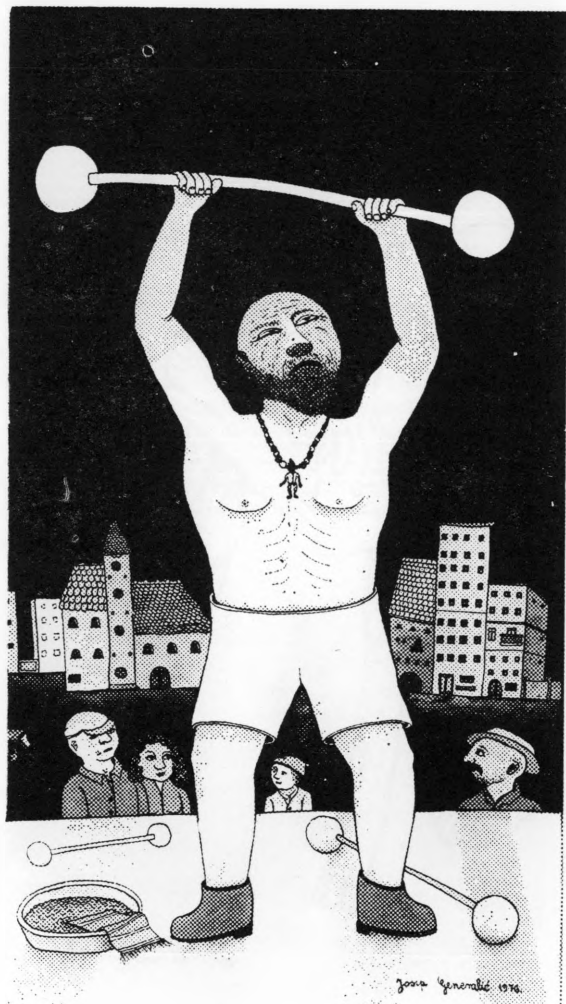

Pjesme

(Josip Generalić)

Dječak

Čovjek što pupa,
list što se nazubljuje,
trava zelena
kuda da krene
kad je ravnica nepregledna,
a bespuće umorno
od zrelih koraka.

Što da sluša dijete
uhom psa
kad su rovovi postavljeni
uzduž i poprijeko,
a iz svakog jedan mrtav
zove na užinu.

Prva iskustva

Jedno več, narogušeno, dječak je bio
mečava
raskopčan pred vratima ormara,
a onda se povukao umoran
jer su zinula vrata bidermajera
i podmetnula mu crninu stamenu
uokvirenu drvetom.
Budalast je još bio dječak golubinjih
očiju

kad je pred prvom noći ustuknuo
preneražen što je vidovit postao.
Plakao je dugo u krilu jastuka
što mu se tama ukazala
u obliku žene koja ga rodila.

Dječak govori mudrima

Vi živite u debelim knjigama,
oči su vam okrenute profitima,
glasate se dubokim mislima
o čovjeku i stvarima,
a mi smo još zaigrani doboga.
Mi mijesimo kolače od vjetrova,
od zbunjenih rijeka i valova,
od zagonetki plavih sumraka,
a svaki oblak uzimamo za ortaka
Da bismo bili nalik pticama,
moramo li biti mudri, zaboga?
Ljubav je uvijek bila djetinjasta,
a toplotu mjerimo živim rukama.
Kad budemo prepoznali svoju mladost
na odbačenim požutjelim slikama,
kad se budemo jetko pokorili urama,
kad spoznamo tajnu mrtvih priroda,
bit ćemo napokon mudri podosta,
ali tada ćemo biti sasvim nalik
izbrušenim kristalima
i stajat ćemo u vitrinama.

Mlade igre

Zaigraj pod zvonom svoga vremena
igru orijašku, igru mladu, veličajnu,
pustopašan od nemira, strastan od bure
i povuci u kolo sva brda i sve rijeke

da zaigra zemlja i sve vode tekućice,
da se zapjene od topota vode stajaćice,
da zaljev ne bude zaljev, da bude more
što iz dubina izbacuje potonule brodove.

Varnice neka zapale sve mrtve stogove
da neljubav izgori, pepeo da ne ostane,
a sjeme koprivno da nitko ne posije
kad se tvoje kolo kao bedevija propinje.

Zaigraj igru mladu, igru obijesnu,
nek svijetom prođe oluja tvoga koljena,
od rogovlja tvoga da zadršće zavjetrina,
od hohota tvoga da se razvali pećina.

Nek bude mladost u svim pjesmama,
nek živa voda prelije sva bunjišta,
nek pršti smijeh kao tisuću iskara,
zaigraj, zaigraj pod zvonom svoga vremena.

Dječak i sovuljaga

Govorucaš kroz zube,
zabacuješ lavlju grivu,
nervozan, zrikav, spleten,
uznemirenog disanja.
Gizdavče, što sanjaš osvetnike
na brzonogim konjima,
ili djevojke mekane lastavice,
gleda te stara sovuljaga,
ali ne postavlja pitanja.
Tamo, kod trećeg susjeda,
žmirkava mačka sanja miševu,
netko staračke noge vuče,
paučina cvjeta u tišinama,
na polici stari kalendar
nazdravljaju ludim dječacima.
Ni o čemu ti ne govori sovuljaga,
samo te gleda radoznalo,
oholice moja gizdava.

(Ivan Večenaj)

